

Η Τέχνη πτεροφυεί εν οδύνη μελετά τους τρόπους πρόσληψης του προραφαηλιτισμού, του συμβολισμού, της αρ νουβό, του ιμπρεσιονισμού και των μεταϊμπρεσιονιστικών τάσεων, επικεντρώνοντας στα πεδία της τεχνοκριτικής και της θεωρίας της τέχνης στην Ελλάδα, κατά την περίοδο 1890-1910.

Διερευνά την υποδοχή των τάσεων αυτών στο πλαίσιο της ευρύτερης δεξίωσης των νεορομαντικών ιδεών, του θεοσοφικού μυστικισμού, του αποκρυφισμού, του πνευματισμού, των παρακμιακών και γενικότερα των ανορθολογικών ιδεολογιών που εξαπλώνονταν δυναμικά στην Ευρώπη του τέλους του 19^{ου} και των αρχών του 20^{ου} αιώνα.

Με στόχο να ανασυσταθούν οι ιδεολογικές τάσεις, οι έννοιες και τα επιχειρήματα των διανοουμένων εκείνης της εποχής, οι συζητήσεις και οι διαμάχες τους γύρω από τα ζητήματα της αισθητικής και της τέχνης καθώς και οι φιλοσοφικές και γνωσιολογικές τους προϋποθέσεις, συγκεντρώνονται στοιχεία της κοινωνικής δράσης και κυρίως της ιδεολογικής παραγωγής αυτής της περιόδου και επιχειρείται η ερμηνεία των θεωρητικών, λογοτεχνικών, τεχνοκριτικών και ευρύτερα των δημοσιογραφικών κειμένων των Νιρβάνα, Παλαμά, Χατζόπουλου, Θεοτόκη, Ξενόπουλου, Επισκοπόπουλου, Καμπύση, Άγγ. Βλάχου, Ψυχάρη, Π. Γιαννόπουλου, Δ. Ι. Καλογερόπουλου, Βώκου, Μιχαηλίδη κ.α., που αφορούν στις εικαστικές τέχνες και στο έργο καλλιτεχνών όπως οι Μπαίκλιν, Ράσκιν, Ροντέν, Πυβί ντε Σαβάν, Μπερν Τζόουνς, Σεγκαντίνι, Στουκ, Κλίνγκερ, Κλιμτ, Ροπς, Γύζης, Ιακωβίδης, Παρθένης κ. α.